

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keверberg 54, Amsterdam-Z.

Oppericht 1 januari 1881

Kankerbestrijding volgens methode Moerman?

IN EEN INTERVIEW met het Haagse dagblad „Het Binnenhof” van 4 januari van dit jaar heeft de voorzitter van de Vereniging tegen de Kwakzalverij, arts A. P. N. de Groot zich uitgelaten over de Vlaardingse arts C. Moerman wiens methode tot bestrijding van kanker hij scherp laakte. Boven het artikel stond als titel „Dokter De Groot vecht tot laatste ademtocht tegen kwakzalverij”.

De heer Moerman heeft naar aanleiding hiervan een kort geding aangespannen tegen onze voorzitter. Dit diende voor de president van de Amsterdamse rechtbank. Voor de Vlaardingse arts traden op mr. A. Hoeke-*ma* en dr. mr. dr. W. Schuurmans Stekhoven. De laatste noemde dokter De Groot een paladijn van de orthodoxe schoolse geneeskunst, die onorthodoxe therapieën als die van dokter Moerman, de acupunctuur en de celtherapie van Merckelbach allemaal tot de categorie „bedrog” rekent. „Dat geen profet in eigen land wordt geëerd gaat kennelijk ook op voor de geneeskunst”, meende Schuurmans Stekhoven, al pleitend voor Moerman.

Na jaren lang experimenteren zou dokter Moerman er volgens hem in geslaagd zijn een „redelijk succesvolle” kankertherapie te ontwikkelen aan de hand van proefnemingen op postduiven, die onder normale omstandigheden een opmerkelijke resistentie tegen deze ziekte schenen te bezitten”.

De pleiter van dokter De Groot, mr. B. J. van den Hemel, stelde, dat de uitlatingen van de voorzitter van de Vereniging tegen de Kwakzalverij volstrekt niet ten doel hadden de persoonlijke integriteit van dokter Moerman in twijfel te trekken. Wel had zijn cliënt een breed publiek willen wijzen op de zijn inziens bedenkelijke kanten van dokter Moermans therapie, waarvan de genezende werking nooit zou zijn bewezen. Tot deze conclusie was eveneens de commissie Delprat gekomen, die in 1958 een onderzoek instelde onder 32 ziektegevallen, die waren behandeld volgens de methode Moerman.

Als getuige-deskundige kwam bij de behandeling van het kort geding nog naar voren prof. dr. F. J. Cleton van het Antoni van Leeuwenhoekhuis te Amsterdam. Hij vertelde dat een kanker-patiënte met een fifty-fifty-kans op genezing het ziekenhuis had verlaten om haar heul te zoeken bij dokter Moerman. Ze keerde later echter veel ernstiger ziek terug in het Antoni van Leeuwenhoekhuis.

„Via zijn eenmans-bedrijf zou dokter Moerman de uiterst gecompliceerde ziekte kanker te lijf willen gaan,” aldus de pleiter van dokter De Groot. „Daarbij zou hij (Moerman) nooit de aard van het deraillement hebben onderzocht. Dokter Moerman zou geen geloof hechten aan de uitkomsten van medische research en pathologisch-anatomisch onderzoek.

Behandeling met bestraling en hormonale therapie zou dokter Moerman nutteloos achten, evenals voldoende nazorg en begeleiding van de patiënt”.

„Rondom kanker hangt voor het grote publiek nog steeds een Middel-eeuwse waas van geheimzinnigheid. Geen wonder dat de patiënt zich vastklampt aan iemand die zijn vertrouwen wekt. Daarbij laat de patiënt dan wel een verantwoorde medische behandeling voorbijgaan. Door in krachtige bewoordingen te wijzen op dit soort kwakzalverspraktijken heeft dokter De Groot de grenzen van het toelaatbare niet overschreden”, aldus mr. Van den Hemel, die afwijzing vroeg van de door de tegenpartij ingestelde vordering.

Op 21 februari deed de president van de Amsterdamse rechtbank, mevrouw Lom-van Marle uitspraak. Over dit vonnis schreef ons bestuurslid, m r. J. E. Goudsmit, oud-kantonrechter, de volgende beschouwing, die gepubliceerd werd onder de titel „Kankerbestrijding volgens de methode Moerman?” in Het Binnenhof. De tussenkopjes zijn aangebracht door de redactie van het Maandblad tegen de Kwakzalverij.

DE UITSPRAAK VAN de President van de Arrondissements-rechtbank te Amsterdam inzake het kort geding wegens belediging aangespannen door de arts C. Moerman als eiser tegen de arts A. P. N. de Groot, voorzitter van de Vereniging tegen de Kwakzalverij, als gedaagde, heeft volkomen genoegdoening moeten schenken aan eerstgenoemde.

De eis, dat gedaagde op de voorpagina van het dagblad, waarin de gewraakte

uitdrukking is gepubliceerd, een rectificatie moet doen plaatsnemen in bewoordingen, door genoemde President bindend voorgeschreven, is echter slechts een afsluitend onderdeel van het gehele vonnis. Als men het volledige vonnis goed door-dacht leest, heeft de President geoordeeld, dat de methode-Moerman als „kwakzalverij” in de door gedaagde bedoelde zin van „wetenschappelijk niet-verantwoord” te zijn, terecht door laatst-

genoemde is bestreden, doch dat in dit geval bij de woordkeus wat zorgvuldiger te werk had moeten zijn gegaan.

Rapport commissie Delprat

IN HET VONNIS wordt op bladzijde 3 vermeld:

„Ten bewijze van het wetenschappelijk niet verantwoord zijn heeft gedaagde overgelegd een in juli 1958 gepubliceerd

VERVOLG OP BLZ. 14

Wetenschappelijk niet-verantwoorde gezondheidsbemoeyenis is KWAKZALVERIJ

rapport van de zogenaamde Commissie Delprat, een in 1956 door het Bestuur van de Landelijke Organisatie Kankerbestrijding ingestelde commissie belast met het onderzoek naar de betekenis van de methode van de heer C. Moerman, arts te Vlaardingen inzake genezing van kanker en aanverwante kwalen. Dit rapport komt na onderzoek van de gegevens van 109 door eiser behandelde patiënten tot de conclusie, dat de theoretische gedachten, die aan de Moerman-behandeling ten grondslag liggen, onjuist zijn zowel op fysiologisch als op pathologisch gebied en stelt vast, dat een aantal gevallen ter kennis van de commissie is gebracht, waar het goede moment voor de gebruikelijke geneeskundige behandeling verzuimd is en de patiënt dientengevolge ernstig nadeel heeft geleden. Nu als onbetwist vaststaat dat deze conclusie nooit is herroepen of onjuist gebleken door nader wetenschappelijk onderzoek, kan aan gedaagde niet het recht ontzegd worden om ten bate van de volksgezondheid de methode-Moerman openlijk te bestrijden en als onjuist en gevaarlijk te kenschetsen".

Van de 16 conclusies door de Commissie-Delprat als gevolgtrekking van haar deskundig onderzoek medegedeeld, mogen hier, behalve de door de President reeds vermelde, de navolgende worden benadrukt:

3. De opvatting van dokter Moerman, dat de diagnose „kanker" en aanverwante aandoeningen met zekerheid gesteld kan worden zonder pathologisch-anatomisch onderzoek is in haar algemeenheid onjuist. Waar het beoordeelend van een nieuwe geneeswijze betreft, is pathologisch-anatomisch onderzoek absoluut noodzakelijk. Uit de gesprekken met dokter Moerman en uit zijn geschriften blijkt dat hij wat de definitie van kanker en aanverwante aandoeningen betreft, er een andere opvatting op nahoudt dan in de geneeskunde gebruikelijk is.

Geen enkel geval

4. ONDER HET GROOT aantal gevallen welke ter kennis van de commissie is gekomen, bevindt zich *geen enkel geval*, waarin uitsluitend de toepassing van de specifieke methode-Moerman een patiënt, lijdende aan een kwaadaardige nieuwvorming, genezen heeft.

7. In geen der gevallen is het „smelten en isoleren" van de tumor onder invloed van de Moerman-therapie objectief vastgesteld. Bij de twee in de voorgaande conclusie bedoelde patiënten, die uitsluitend met de Moerman-„therapie" werden behandeld, ging de toestand gedurende de

behandeling achteruit. (Beiden zijn reeds overleden).

8. Bij een aantal patiënten, bij wie na de Moerman-behandeling een gunstige wending in het ziekteverloop was ontstaan, stond de diagnose van kanker, resp. aanverwante kwalen allerminst vast en was ook klinisch niet waarschijnlijk.

11. De z.g. „kleine symptomen", welke dokter Moerman gebruikt om de „ontcijfering van het derailement der stofwisseling" en het resultaat zijner behandeling te beoordelen, hebben geen specifieke waarde. De motivering, die dokter Moerman voor zijn standpunt aangeeft, is niet juist, en de waardering daarvan wordt trouwens door hemzelf slechts in een deel der gevallen toegepast.

Controle onvoldoende geacht

12. DE CONTROLE DOOR dokter Moerman van vele patiënten, die met zijn methode worden behandeld, is in zeer vele der ter kennis van de commissie gekomen gevallen geheel onvoldoende. Herhaaldelijk ziet hij patiënten in het geheel niet.

15. De stelling van dokter Moerman: „De ervaring heeft aangetoond, dat het aantal van op deze manier van kanker genezen patiënten zodanig is, dat elke twijfel, die geneigd is de oorzaak daarvan in iets anders te zoeken, volkomen kan worden buitengesloten" is onjuist.

16. De stelling van dokter Moerman, dat de oorzaak van en de therapie tegen kanker thans bekend zijn en men dus kan zeggen, dat voor de clinicus het kanker-probleem is opgelost, is eveneens onjuist.

De enige gunstige inwerking, die van het dieet-Moerman kan uitgaan, omschrijft de commissie als volgt in punt

14. De commissie wil niet ontkennen, dat dokter Moerman door zijn suggestieve invloed en wellicht ook door de palliatieve invloed van zijn behandeling tijdelijk een goede invloed gehad kan hebben op het algemeen welbevinden van verschillende patiënten, maar van werkelijke genezing van aandoeningen van beslist kwaadaardige aard is geen sprake.

Een vingerwijzing

Bovenstaande uitspraken van de President van de Arrondissements-rechtbank te Amsterdam en van de toenmalige Commissie-Delprat mogen voor de lezers in het belang van hun gezondheidszorg, een vingerwijzing zijn welke waarde er moet worden toegekend aan de Methode-Moerman.

Het miljoen van Willem van de Moosdijk is nog altijd zoek

DE GEBROEDERS FRANS en Willem van de Moosdijk zijn thans niet meer in de gevangenis, maar Willem is ter beschikking van de regering gesteld. Het is al weer meer dan twee jaar geleden dat de beruchte kruidendokter van de „Zandhoeve" te Casteren in Noord-Brabant een overval pleegde, samen met zijn broer Frans, op een employé van de Grenswisselkantoren. Zij maakten daarbij, gelijk bekend, een en een kwart miljoen gulden buit. Nog altijd is bijna een miljoen gulden zoek.

Hans van Leusden van Dagblad De Stem te Breda heeft onlangs alle feiten nog eens op een rijtje gezet. Het bleek dat het gemeentebestuur van Vessem de bijstandsuitkering aan het gezin Van de Moosdijk had ingetrokken, omdat de levensomstandigheden van de familie niet in overeenstemming zouden zijn met die van de doorsnee bijstandstrekker. Van die beslissing is het gezin Van de Moosdijk in beroep gegaan bij Gedeputeerde Staten van Noord-Brabant.

Bij het zoeken naar het geld is ook de Spaanse politie ingeschakeld, want er zou negen ton gestort zijn op een bank in de omgeving van Alicante. Het geld is echter ook hier niet gevonden. Het verdwenen miljoen is nog altijd inzet van juridische touwtrekkerij tussen de Grenswisselkantoren en enige verzekeringsmaatschappijen. De Grenswisselkantoren hebben tot nu toe geen cent vergoed gekregen. De overvallen bankemployé heeft niet voldaan aan de voorwaarden, die aan een groot geldtransport worden gesteld, voeren de verzekeringsmaatschappijen onder meer aan.

Gelukkig voor de volksgezondheid is dat er aan dit alles tenminste geen kruiden meer te pas komen. Alle publiciteit rondom Van de Moosdijk heeft tenslotte nog dit goede gevolg gehad dat er een flinke portie wantrouwen is blijven hangen ten opzichte van alle onbevoegden die zich uitgeven voor kruidenkeners.

Hypnose werd nachtmerrie

HOE GEVAARLIJK HET voor niet-deskundigen is om proeven te nemen met hypnotiseren is onlangs weer eens gebleken uit een krantenbericht uit Tel-Aviv. Daar werd ter gelegenheid van een feestje op een school een zestienjarig meisje onder hypnose gebracht door iemand die zich met deze gevaarlijke spelletjes bezig hield als artiest. Het meisje bleef maar liefst zes dagen in slaap, want de artiest zag geen kans om de hypnose te beëindigen. Een psychiater, die in hypnose was gespecialiseerd, werd er ten einde raad bij geroepen. Na vijf uur gelukte het hem het meisje te doen ontwaken.

De letters NWP moeten wij helaas in ons Maandblad nog wel eens een keertje gebruiken — nimmer tot ons genoeg overigens. In het Haags dagblad Het Binnenhof heeft onlangs de *journalist Wim Buijteweg* niet alleen dokter De Groot geïnterviewd maar hij had ook — de redactie had het wijselijk op de tweede plaats in de pagina gezet — met de heer K. T. van der Plaats gesproken.

Natuurlijk zegt de heer Van der Plaats weer: „Wij hebben een totaal ander uitgangspunt dan de chemische geneeskunst. Wij gaan uit van het totale mensbeeld. Wij bestrijden ziekten als gestel- en constitutionele ziekten“. En hij verzuimt als altijd er aan toe te voegen, dat die „wij“ volstrekt onbevoegden zijn.

Om dat te camoufleren is het welsprekend hier nog even aan te halen wat de opmerkelijke Wim Buijteweg zag in de werkkamer van de heer Van der Plaats, secretaris van de Nederlandse Werkgroep van Praktizijns. En van oorsprong bankaccountant. In Utrecht had hij een administratiekantoor, tot hij in 1950 werd benaderd om een controle-systeem voor de NWP te ontwerpen. „Zo ben ik er ingereid“. Nu naar zijn werkkamer!

In die werkkamer in de fraaie woning van Van der Plaats in een Hilversumse villawijk hingen twee schoolplaten aan de wand, voorstellende de doorsnede van een strottenhoofd, spijsverteringsorganen, de longen en het menselijk lichaam (skelet, musculatuur). Een van de platen draagt het opschrift „NWP-opleidingen“.

Als dat niet helpt!

En die drie letters NWP? In 1948 begon men als „Werkgroep van paranormale genezers“. Dat duurde tot 1954. Blijkbaar lag het woord paranormaal toen niet meer zo lekker in de markt. Men maakte er derhalve van: Werkgroep van praktiserend genezers. Dat duurde tot 1968. Sedertdien is NWP: Nederlandse Werkgroep van Praktizijns. Waarmee het inmiddels wat beladen woord „genezer“ weer is uitgeschakeld.

En nu heeft de heer K. T. van der Plaats het lef om te toornen tegen de „onbevoegde praktizijns“, te weten die onbevoegden, die niet bij zijn clubje van 168 praktizijns zijn aangesloten of niet gegeten hebben uit de ruif van de NWP: de „opleidingen“ van wat dan kwasie-deftig heet: Het Nederlands College voor Naturopathie.

● In aansluiting op wat wij in een vorig commentaar (zie ons maartnummer, pag. 9) schreven over de Anglo-Dutch acupunctuur opleiding te Amsterdam (nauw verbonden met de NWP) moge nog opgemerkt worden dat de Britse acupuncturisten die hier les geven géén artsen zijn!

Tien procent van ondervraagden (meest vrouwen en ouderen) ging naar onbevoegden

UIT EEN ONDERZOEK dat 1622 mensen verspreid over heel Nederland omvatte, bleek dat vrouwen gemiddeld viermaal per jaar naar de dokter gaan, mannen tweemaal. Het blad van de Nederlandse Unie van ziekenfondsen maakte dit bekend naar aanleiding van een al in 1970 gedaan onderzoek, uitgevoerd door onderzoekers van het sociologisch instituut van de Rijksuniversiteit te Groningen. Door omstandigheden werd dit onderzoek eerst thans gepubliceerd. Het onderzoek was een opdracht van het ziekenfonds Oost-Twente te Enschede.

Niet minder dan 10 pct. van de ondervraagden bleek wel eens naar een magnetiseur, een kruidendokter of een andere onbevoegde te zijn geweest. Het zijn vooral vrouwen en wat oudere patiënten, die zoiets doen. Hoe een onderzoek soms uit kan vallen bleek uit het feit, dat de meeste ondervraagden zeiden goed of zelfs zeer goed gezond te zijn. Dat zei ook iemand, die een zware suikerpatiënt bleek te zijn! De helft van de mensen, die zei zich gezond te voelen, had in de maand voorafgaande aan het vraaggesprek een of ander geneesmiddel gebruikt.

Hoe stond het nu met het zelf medicijnen gebruiken, zonder de arts in te schakelen, de z.g. zelfmedicatie? Vier van elke vijf gebruikers van geneesmiddelen was naar de dokter gegaan voor een recept, één op de vijf had geneesmiddelen zonder recept bij apotheek of drogist gekocht. Een vijfde van de gezonde ondervraagden bleek pijnstillers zoals aspirine te gebruiken, een op de tien gebruikte middeljes tegen de „zenuwen“.

Nogal ongerust zijn deskundigen over het feit dat 1 procent van de geënqueteerden tenminste één pijnstiller per dag

inneemt. Niet kon worden aangetoond, dat de Nederlandse artsen te veel medicijnen voorschrijven. Wel kon uit de steekproef worden afgeleid dat ruim een miljoen Nederlanders (een op de tien) kalmerende middelen gebruikt. Er is geen sprake van dat leden van ziekenfondsen dat meer zouden doen dan particuliere patiënten. Ook is bij het onderzoek niet gebleken, dat leden van ziekenfondsen meer naar de dokter gaan dan particuliere patiënten.

Propaganda voor Homoeopathie

OP 11 APRIL werd in „De Landbouw“ aan de Grote Markt te Goes een forumavond gehouden over de homoeopathie. Ter inleiding daarvan wijdde dagblad De Stem een groot artikel in de rubriek Zeeuws Dagboek aan de Goese drogist M. van de Berge, bestuurslid van de afdeling Zeeland van de Vereniging tot bevordering van de homoeopathie.

Die afdeling Zeeland telt ongeveer 800 leden. Men houdt geregeld bijeenkomsten waar onder meer ervaringen worden uitgewisseld van patiënten, die homoeopatische geneesmiddelen hebben gebruikt.

Drogist Van den Berge meende bij het publiek een vrees voor „inwendige vervuiling“ te kunnen constateren. Overigens bleek hij wel van mening, dat de homoeopathie geen volledig alternatief kan zijn voor de normale geneeswijze met behulp van chemische middelen. Ze was volgens hem een goede aanvulling van de allopathie.

Stokoude advertentie voor pijnstiller deed 't nog

EEN MERKWAARDIGE ERVARING heeft men bij het dagblad *Trouw* opgedaan. Daar had men een oude advertentie afgedrukt ter illustratie van een artikel over een tentoonstelling, die eind vorig jaar werd gehouden in het Zeister Slot en waarin de reclame van vóór de eerste wereldoorlog was te zien. Onder de titel „Betovergrootvader te koop“.

Welke advertentie had men uitverkoren voor het krantenartikel? Een advertentie voor de „Ever-ready“ medicinale elektriseerstaaf. Deze, „The Standard“ no. 870, zou pijnstillend werken bij reumatische, zenuw- en hoofdpijnen.

Prijs per stuk f 9,75. Extra batterijen f 0,40. J. Hurwitz, Koningsplein 8 te Amsterdam bood deze medicinale elektriseerstaven aan. En verzekerde: VERSTERKT alle organen en regelt den bloedsomloop.

Is het niet of men de reclame-snorrepijperij leest voor de magnetische armbanden? Bij de afgedrukte oude advertentie was een illustratie afgedrukt van een dame, die, o foei, haar rok heeft opgetild, zodat boven een zwarte kous een blote knie zichtbaar wordt. En met de elektriseerstaaf wrijft zij over die blote knie!

Het wonderlijke nu is dat er naar aanleiding van die inmiddels toch wel hoogbejaarde

illustratie in *Trouw* nog men naar het Koningsplein hebben geschreven om z staaf te kopen, ja er kwamen zelfs mensen op nr. 8 aan deur. De firma Hurwitz daar al sinds jaar en dag meer gevestigd, laat staan men er nog elektriseerstaven, die „alle organen versieren en de bloedsomloop re len“, ten verkoop heeft. M het is wel tekenend welke belangstelling er nog voor a gelijke poppekasterij is. V daar ook, dat er — helk helaas — zo'n willige markt voor „magnetische armbanden“.

De "fenomenale" Annetje (kruidendokter, helderziende...) en haar kring van vrienden

Daan Overhoff in het Rotterdams Nieuwsblad over een zekere Annetje van Belle uit Haarlem, die op 26 augustus 1973, 62 jaar oud, aan een hartverlamming overleed. Zij wordt door haar vrienden geschetst als „sociaal werkster, kruidendokter, homeopaat, natuurgenezer, helderziende, weldoenster”....

Tot haar bewonderaars behoort de schrijver Anthony van Kampen die op een herdenkingsbijeenkomst zei: „Ze (de patiënten, de zakenlieden, die ze adviseerde) kwamen en vingden haar geheimzinnige stromen van kracht op”. En bij die onwaarschijnlijk mooie loftuigen blijft het niet.

Coby Vleut, een vriendin van Annetje van Belle, verzekert over de gaven van de overledene: „Door haar helderziendheid had ze direct de juiste diagnose bij de hand. Als ze iemand zag of alleen al over iemand hoorde praten wist ze meteen wat-ie mankeerde. Mensen, die nauwelijks de trap opkomen vlinderden even later weer naar buiten. Haar woord, zoals dat overkwam! Ze genas met haar kruiden en met haar woord”.

De verslaggever hoorde nog meer. En bepaald geen koele, nuchtere taal..

„Een geweldige vrouw”, zegt Coby met een voortdurend door zoete herinneringen omfloerste stem. „Ze is begonnen als gediplomeerd verpleegster tot ze voelde dat ze meer voor haar naaste kon doen. Drieëndertig jaar heeft ze dat gedaan. Ze deed niet anders dan werken. Om half zeven 's ochtends stond ze op, dan maakte ze haar kruiden en dranken klaar. Ze werkte door tot half één 's nachts en dat zeven dagen in de week. De mensen stonden in rijen voor de deur. Met een thermosfles en een boterham zaten ze de hele dag in de wachtkamer, omdat ze vaak pas 's avonds aan de beurt waren”.

„Verbazingwekkend, fenomenaal”

Op de herdenkingsbijeenkomst zei Anthony van Kampen o.a.: „Een vrouw met hoge idealen, in commercieel opzicht een haast magisch inzicht tonend. In paranormaal opzicht een hoogst begaafde vrouw met een rotsvast godsvertrouwen en daardoor de bezitster van verbazingwekkende zekerheden. Een vrouw met een fenomenale diagnostiek, een feilloze intuïtie en een enorme belezenheid en eruditie”.

Coby Vleut, die nu in het huis van Annetje in de Frans Halsstraat 27 rood in Haarlem woont, zit zelf al elf jaar bepaald niet „vlinderend” in de diepvries-artikelen, heeft een handel in „biologische” groenten, bezit een schoonheids- annex dameskapsalon naast de deur, beheert een vegetarisch restaurant in Ouderkerk aan de Amstel en is bezig bloemenwinkeltjes in het hele land op te zetten.

En deze Coby heeft kort geleden de stichting „Annetje van Belle” opgericht. Anders dan de lezer wellicht zou denken, begeeft deze stichting zich niet op paranormale paden, het is dus geen helderziende stichting, men werpt zich ook niet op de kruidenhandel. Neen, de stichting wil kleine middenstanders — want veel patiënten van Annetje van Belle waren kleine ondernemers — zakelijke adviezen geven en zo nodig financieel bijspringen.

Annetje van Belle had zelf — dat zei Anthony van Kampen reeds, zoals men boven gezien heeft — ook commercieel inzicht. Voor haar naastenliefde vroeg ze geen geld. Maar ze gaf ook feilloos zakelijk advies en zelf handelde ze in boerderijtjes, die haar genoeg geld hebben opgebracht.

De symbolen van de stichting zijn een vlinder — die staat voor de natuur, aldus Coby Vleut — en het getal 26: Antje is op de 26ste geboren en op de 26ste overleden.

Harm van der Vlucht, de "striker", overleden

DE HEERENVEENSE „STRIKER” Harm van der Vlucht is medio maart overleden. Hij was al jarenlang hartpatiënt maar bleef zich, aldus de terminologie van de Leeuwarder Courant, „geven aan de lijdende mens”. Hij heeft ruim veertig jaar als natuurgeneeskundige in Heerenveen gepraktiseerd. Daarvoor was hij bakker-venter bij de centrale bakkerij. Harm van der Vlucht kwam op 18-jarige leeftijd naar Friesland, na van zijn eerste levensjaar in Duitsland te hebben gewoond. Van der Vlucht genoot in Friesland grote bekendheid, maar zijn patiënten kwamen ook elders vandaan, tot zelfs uit het buitenland. Een hartaanval maakte een eind aan zijn leven. Hij was 72 jaar.

FISCUS EN KWAKZALVER

DEGENEN DIE BIJ het invullen van het aangiftebiljet voor de inkomstenbelasting de behandeling door magnetiseurs of andere „genezerikken” willen opvoeren onder de buitengewone lasten komen bedrogen uit. Tot 1973 was het inderdaad mogelijk om dergelijke behandelingen als aftrekpost op te geven. Dat kan nu niet meer. Men heeft zich hierbij geheel gehouden aan de voorzieningen van het ziekenfondspakket. Wie een veelgebruikte belastinggids als die van Elsevier raadpleegt leest daar als voorbeelden van niet-aftrekbare uitgaven in verband met ziekte:

„de uitgaven voor het zoeken van genezing langs bovennatuurlijke weg (bedevaartreis, bezoeken aan magnetiseur of kruidendokter)”.

De kosten aan een kwakzalver betaald zijn dus zo min aftrekbaar als het haarstukje of „de pil”, die immers ook nog altijd niet in het ziekenfondspakket zit.

Bakerpraatjes over de pil

DE NEDERLANDSE VERENIGING voor seksuele hervorming heeft er het geld niet voor, maar anders zou ze graag een advertentiecampaigned willen beginnen om allerlei bakerpraatjes over „de” pil te bestrijden. Aldus de Haagse Courant. De redactie vroeg er naar bij de NVSH omdat de Engelse nationale gezondheidsraad een uitgebreide advertentiecampaigned heeft gehouden in de damesbladen, om het welig opgroeïend bijgeloof rondom de pil uit te wieden.

„Over geboortecontrolle wordt nog altijd meer bijgelovige onzin verteld dan over welk ander onderwerp ook”, zo kon men in de Britse advertenties lezen. Er werden dertig vragen over de pil, sterilisatie en andere vormen van geboorteregeling behandeld. Deskundigen ontzenuwden in de antwoorden de vele bakerpraatjes die in de loop van de jaren over dit onderwerp zijn verteld. Bovendien werden in advertenties adviezen gegeven en de adressen vermeld van consultatiebureau's.

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, **Arts** te Hilversum, **Voorzitter**; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, **Secretaresse**; L. Brest te Amsterdam, **Penningmeester**; Mr. J. E. Goudsmit, **Kantonrechter** b.d. te Haarlem; P. H. A. Poll, **Dierenarts** te Zeist; Mr. J. D. van den Berg, **Vice-President Arrondissements-Rechtbank** te Arnhem; J. E. Buijer **Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid** b.d., 't Harde; P. L. Stal, **Arts** te Hilversum; J. M. de Haas, **Tandarts** te Heemstede; Mej. Drs. P. H. van Marle, **Apotheker** te 's-Gravenhage; J. Noord te Amsterdam; Adviserend bestuurslid: S. Lelie, **Arts Geneeskundig inspecteur van de Volksgezondheid** in Zeeland, Middelburg.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 10,—; voor studerenden f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonné's: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, Amsterdam-Zuid. Postgiro van de Vereniging 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.